

דוד והשטות שלו

סילון גרדרט

אבל היא דווקא השתעממה תחת המיטה, הרגישה בודדת ועזובה, והתחילה להמציא סיפורים, בהם היא הייתה הגיבורה. וככל שהדמיון שלה פרח, כך היא חשבה את עצמה חשובה יותר. ובמשך הזמן היא גדלה, השמינה והתנפחה, והתנפחה..

היתה פעם שטות לא-מוכרת קטנה. אתם יודעים מה היא שטות לא-מוכרת? נכון שמרבית האנשים לא מתחשבים בשטויות, אך הן דווקא זקוקות להכרה. שטות לא-מוכרת זו אחת שאיש לא רוצה להודות בה ולא לוקח עליה אחריות. וכאלה קיימות בעולם במיליונים.

אבל נחזור לאותה השטות הקטנה שלנו. בעלה היה ילד קטן, דוד בן תשע, שעשה אותה בלי לחשוב על כך, ללא כוונה תחילה, סתם מתוך אי-זהירות. הוא תחילה הופתע מאוד ממנה, ולא רצה להכיר בה. עדיף היה לו לדחוף אותה אל מתחת המיטה. דוד חשב שאולי כך היא תעלם, פשוט כך. אך הוא טעה מאוד. תחילה דוד האמין שהשטות שלו באמת נעלמה.

וזה מה שאתה צריך לעשות: תמצא
אדם מבוגר שהנך סומך עליו, ותספר
עלי. עוד תראה שזו הצורה הטובה
ביותר להתפטר ממני."
"באמת?"
כן, באמת."

וככל שהשטות התנפחה כך התחילה
להטריד את דוד. היא הפריעה לו לישון
והוא סבל מהקולות שהשטות הוציאה
תחת המיטה שלו, שם היה לה כל פעם
פחות ופחות מקום. ולילה אחת התעורר
דוד בתחושה מוזרה. המיטה שלו
התנדנדה כמו אונייה בים סוער. הוא קם
וראה שהשטות שלו צברה מספיק כוח
כדי להרים את המיטה. דוד הזיז את
המיטה, הביט על השטות הענקית
והתחיל להתייפח.

"זה לא צודק! תחילה היית רק שטות
קטנה ועכשיו את ענקית כזו ולא נותנת
לי לישון. איך אפשר להתפטר ממך?"
"אהה" אומרת השטות "אתה רוצה
להתפטר ממני? טוב מאוד. נמאס לי
לשבת לבדי תחת המיטה שלך. ואם זה
ימשך כך בקרוב לא יהיו מספיק רהיטים
בדירה כדי להסתיר אותי."

אך אמו של דוד
הייתה אישה טוב-לב
ומלאת תושייה. זו
באמת הייתה האישיות
המתאימה כדי
להתפטר בעזרתה

מהשטות הענקית.

היא עלתה לעליית הגג וחזרה עם
קופסה גדולה, שעליה כתוב היה
"קופסת השטויות". היא פתחה אותה
ודחפה פנימה את השטות.

זו הייתה כבר כה

גדולה שקשה היה

לדחוס אותה פנימה,

אבל אמא של דוד

הייתה מאוד משכנעת...

וכשהשטות הייתה כבר

בפנים, היא סגרה את

המכסה בקפידה.

עצתה של השטות הפתיעה את דוד אך
לא היה לו רעיון טוב יותר. הוא לקח את
הכרית שלו והלך לשכב בפרוזדור.
בבוקר הוא התכוון לשקול את עצתה
של השטות.

למחרת אמא של דוד הופתעה מאוד
כאשר בנה בא אליה בעיניים מלאות
חרטה ובזרועותיו שטות גדולה, ענקית
ממש.

והשטות שלנו התחילה חיים חדשים.
בהתחלה הרגישה קצת זרה בקופסת
השטיות. אבל די מהר הכירה שטיות
אחרות שהיו שם. מאחר שמצאה חברה
ולא השתעממה כבר יותר התחילה
להרזות עד שנעשתה שוב השטות
הקטנה וחסרת החשיבות, אבל כבר
מוכרת על ידי אחרות. היא הייתה שם
בחברה טובה כי בקופסה נמצאו אלפי
שטיות מסוגים שונים. זאת כי לדוד היו
גם אח ואחות אשר השתתפו בעשיית
שטיות, שלא להזכיר את אבא ואמא
שלא טמנו ידם בצלחת.
נכון, גם הגדולים תרמו לקופסת
השטיות במשפחתו של דוד.

ואולי גם במשפחתכם?

דוד התחיל לנשום לרווחה כששמע
איך נסגרת דלת עליית הגג. היום שלו
נעשה בהיר יותר ויותר נעים, ובערב
הוא נרדם מהר וישן בשקט עד
הבוקר.